1 Szabó Ferenc

Szentk. u. 1. vasárn. délután. 1. Ján. 4,16-21. 443. 13

V.

Sz. Gy.! Az ki J.-ben! A mai evangélumi szentige két nagy fontosságú kijelentést hátfán ítéletről szól. A gondolat elkápráztat, a nagyság lázár pedig elnyeri az isteniségét. Sorolhat nem az szóval el, hogy az egyik gondolat volt, a másik pedig nagyság. Hacsak a gondolat elkápráztat, mert Isten szeretet él és szót nem volt benne szeretet. Lázár pedig, midőtt, mert alapos a szélen lépjenek jut, szomorúságában is Istennel él, mert „Lázár" annyit jelent, mint: „Isten az én segítőjem." Ugyanezek a gondolatok, amelyekre Jézus szép a példázatba szőtte, szólal meg felszavak apostoli szentigéinkben is.

1.) Az apostol nem szól szigorúan arról, nem hangsúlyozza szomorúan, hogy mindenkinek ítélet vár, mert szt szinen Természetének vesszi. Az Természet az ítélet elkerülhetetlen volta mindenki számára, aki csak valamennyire is komolyan veszi az Istent. Most az Istenhez vezető útról elválaszthatatlan a biztonság a Vele történő felszállásról. Ebből pedig magától következik a feltétlenségszomorú, ill. a szükséges a feltétlét elszenvedése után, és ennek alapján megszüntethetetlen ítélet kimondása az utolsó ítéletben. Ezt a komor valóságot most nyomt megint megadjuk hatni a lelkünkre, mert csak itt jósan ítéletünk szerint is szinen Természet felszól van szó, a feltétlét gondjai és örömei biztosít szomorúak hitszárosan meg nekünk vala fel-fedezni. Az magon szörnyű lenne, ha szükszélleszi a félelem az ítélettől. Mert a félelem is szinen Természetes akkor, ha csak valamennyire is komolyan vesszük

az Isten szeretőjét, amely első és állandó és szülőatya, ami bűn és amelytől szent szentek, szent elmék nem várható arra, ami bűn. Ő magam idézni kell, ha saját bőrünkön érezzük az apostol szavainak igazságát, hogy „a félelem gyötrelemmel jár". Az mindennapi életben a legkülönfélébb formában elégszünk meg tapasztalni, hogyan gyötrik a félelem. De hogy igazán mit jelent „félni", azt csupán gyötrelmes voltában akkor fogjuk megismerni, ha nem hagyjuk el többé magunktól azt a gondolatot, hogy elkerülhetetlenül ítélet alá vagyunk, a mindentudó szent Isten ítélete minden felett, amit egyik életünkben tettünk, vagy nem tettünk!

2.) Első a félelemtől és gyötrődéstől azután csak egy szabadulás van. Megpedig az: megismerni és elismerni Istennek irántunk való szeretetét, – és azt a szeretetet forrón, teljes odaadással viszonozni. Az a bizalomteljes szeretet fogja azután kiűzni a félelmet. De csak a teljessé válott szeretet, amiről az apostol mondja, vagyis ha úgy ragaszkodunk Hozzá, hogy szívünk és szándékunk kedvében járni törekszik; ha minden igyekezetünk az: tenni azt, amit Ő akar; ha valósággal Benne élünk, mindig Vele és mindig Benne, mint az életető levegőben; mennek egy-egy szent pillanatban villan fel előttünk mint mélyen megrendítő, vagy szívünket boldogító élmény, hogy Isten valóság, hogyan Benne maradunk. Ebben az Istenben maradásban azután nem fog elkalmazni a félelem. Nincsenek akkor vesztesek sőt rajta, amikor meg-megviaskodunk váratlanul vesszőcsapok hatása alatt, vagy vándorló emberek vagy emberek fenyegetőzése. Hanem nem félünk az ítélettől sem („bizodalmunk van az ítélet napjára". Most a szeretet Istenében maradni annyit jelent, mint tudni azt, hogy „amit Ő, vagyis Isten,

van, így vagyunk mi is a világban." Vagyis: akiben Krisztus a földi élet minden és a legnélkülözőbb szenvedései közben is egy pillanatra sem vétett magát elszakítva az Ő szeretett Atyja szeretetétől, szeretőnek bizonyult mi is bizonyosak minden körülmények között a szeretetben. Még a ítélet várásában is. Szét minden félelemnek, az ítélettől való félelemnek is, csak ez az egyetlen határozott ellenszer: „Ki szeretett Ő, mert Ő előbb szeretett minket." Ő pedig, hogy Ő előbb szeretett minket, Ebből van alapja annak, hogy bizodalmas szeretettel szabadszívűnek Ebben, minden bizonnyal igaz. Bizonyítékait ne keresd élete külső körülményiben. Megtalálhatod azokat itt is bőségesen, de talán itt olyan szenvedést és megpróbáltatást is, amelyben nehéz összegyeztetned Istennek korán való szeretetét. De meg kell hajolnod ennek a szeretetnek legnagyszerűbb bizonyítéka előtt, a keresztfa előtt, amelyen szenvedésünkért vérzik az isteni szeretet. Ez a szeretet felülmegbékélő fény erik olyan szorongatásainkra is, amelyeket megérteni nem tudunk. Ez az szeretet. Tőle nem választhat el minket még az Isten jogos haragja sem, amelytől néktek félelettünk az ítéletben, ha nem írni ki minket a szentre szóló szeretőnek bizonyos hit, hogy Isten szeretet, megbocsátó szeretet!

3., Szükség a megbizonyításának, hogy erőt a szenvedésben bizodalmas, hűséges szeretettel szabadszívűnek mi is úgy Ebben, hogy életünk egészben megmaradni Ebben, megjárni a határozott útját. Szemléltetheti Isten iránti szeretetünk abban is, hogy válogatatlanul szépelőtt számunkra az Ő igéje, hogy mindig újra és újra megragadjuk az Ő szavát, hogy így

újra és újra bekerül költözik a lelkünkbe. De hogy minden mégsem önámítás emberi, hanem valóban Isten iránti szeretetben élünk, annak egyetlen, igaz bizonyítéka az, ha szeretjük az embereket. Az apostol magam hűvös hangon bélyegzi meg a mindenki és azért üres, élettelen vallásosságot, amikor így szól: „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyafiát, hazug az." Ezt az igét vegyük a lelkünkbe. Ne nyugtassuk meg magunkat azzal, hogy nem gyűlöljük senkit, tehát bizonyára igazán szeretjük Istent. A gyűlöletnek számtalan foka van a hideg közömbös egészen a szenvedélyes ártás vágyáig. Az apostol gyűlölet alatt nem is ezt mást, mint a szeretet hiányát. Aki pedig, hogy szeretni mit jelent, jól tudhatjuk, elég sokat hallunk róla beszélni a Templomban. Tudhatjuk tehát, hogy szerető van abban, akinek a másik fontos. Nemcsak egyen olyan fontos, mint ő maga, hanem még önmagánál is fontosabb, mert érte a legnagyobb áldozatokat is vállalja. Ő szerető van abban, aki ezt az ő áldozatos szeretetét nem csupán figyelmen valamely más vagy más iránt, hűséges vagy nem hűséges voltától, hanem magyarázatokra vele elmondja is. Akiben igazi szeretet van, abban helyette gyűlölet van, ha csak a közömbösség látszólag ártalmatlan formájában is. Pedig nem ártalmatlan, mert árnyék. Elárulja az Isten iránti szeretet hiányát. Mert való igaz az, hogyan szerethető valaki Istent, akit nem lát, amikor nem szereti embertársát, akit lát, akinek látja bajait, szükségét, szegénységét, szeretetre való szomjúságát és szomorúságát! // Ha pedig most találva vesszük magunkat és darabosan, vagy esetleg az ellen lázadoznunk, hogy az intenzívmódon bizonyítékaként a feltétlen szeretetre számítson csak

Isten és ember élete, amikor azt a bizonyítékot szolgáltatni emberek előtt lehetetlen, akkor azért az/az igen négyszögű meg és túltett el azzal az megoldás megnyugvásával, hogy aki az Istenben marad, abban megmarad Isten is! Aki igazán tud szeretni, abban Isten az, aki szeretik, most abban valóságosan jelen van és szembállhatok a szeretet Istenének Lelke. Szent titok az, az értelem számára megoldhatatlan titok. De hogy a titokban valóság van, az tény azt, hogy a keresztyén hit nem valami elmélet, vagy vétlen vagyunk, hanem erőtől duzzadó élővalóság.

4.) ~~Oszlás~~ Szólatok megjelenik meg előttünk ebben az igében. A szeretet Istene mibennünk, mi az Istenben. Hadat üzenünk a félelemnek, meg az ítélettől való félelemnek is. Tudunk szeretni, megtisztult áldozatként járni ebben a sötét világban. És az igének megjön az: „Aki szeretik Őt, most Ő előbb szeretett minket!" Szót könyörögjünk azért, hogy tudjunk Őt szeretni. Jobban és többet, mint a mindennapi kenyérét, vendegeink elszállásáért könyörögjünk azért, hogy megnyissa a szemünket a Jézus Krisztusban szánk adott isteni szeretet megértésére, hogy az a szeretet lángra gyújtja bennünk a szeretet tüzét és ebben a szeretetben megmaradjunk Istenben. Akkor azután nincs egy alattunk vagy fölöttünk szem világnak, szem ítéletnek szem ítélettől való félelem. Szent, mint Chrysostomus mondja, meg az ördög is meg volna mentve, ha bízni tudna az Isten szeretetében!

Ámen!